

“Als ik zwak ben, dan ben ik sterk.”

amfora is er voor mensen

die weten dat hun leven
ten einde loopt

die lijden en sterven
bespreekbaar willen maken

die willen delen
wat diep in hen leeft
en daar een taal voor zoeken

die hun dierbaren
een instrument willen aanreiken
dat op een tastbare manier
uitnodigt
tot blijvende verbinding

Symboliek van de amfora

twee oren

Een amfora is een kruik met twee oren: een tweeluk in 'woord' en 'beeld' waarmee we aan de slag gaan: (1) het interview, het op verhaal komen, het zoeken en vinden van woorden en (2) de creatieve verwerking tot doos en boekje als tastbare uitnodiging tot blijvende verbinding (beeld).

fora

Amfora wil ruimte scheppen voor dialoog en uitwisseling om zo het stamelen of zwijgen/verzwijgen bij het levenseinde om te buigen tot woorden die troostend en helend kunnen zijn. Een gepersonaliseerde, artistieke uitwerking kan het contact en de verbinding op unieke wijze ondersteunen.

drager

Een amfora is een kruik. Gevuld met water kan ze leven geven. Zo kan de amforadoos, gevuld met de woorden van mensen die niet lang meer te leven hebben, bewaarder en schenker worden van kostbaar leven, op het brandpunt van de tijd.

Wij werken geen levensverhaal uit, maar laten de mensen snel naar de kern van hun leven gaan, datgene wat op het einde van hun leven als belangrijkste overblijft.

Wij merken heel sterk hoe het gesprek en het uitgewerkte boekje 'intermediair' zijn om een gesprek tussen partners, ouders-kinderen, op gang te brengen.

nabijheid & verbondenheid

Doos en boekje nodigen uit om in gesprek te gaan en uit te wisselen.

Nabestaanden krijgen bovendien een instrument aangereikt om ook na het overlijden te blijven spreken over hun dierbare.

Amfora bevordert op die manier verbinding tussen alle betrokkenen.

Enkele reacties van mensen voor wie we een boekje maakten:

"Ik ben zo dankbaar dat ik hier mocht aan meewerken ... Een zinvol en waardevol boekje voor mij en later voor mijn gezin, dat er altijd kan in kijken en er hopelijk moed zal uit putten."
(vrouw van 62 j)

Dit gesprek vond eerst 'in het geheim' plaats, omdat de partner niet kon aanvaarden dat zijn vrouw er op een keer niet meer zou zijn, dus wou de vrouw niet dat haar man afwist van dit gesprek. Maar nadien hebben ze, dankzij dit Amforagesprek, toch met elkaar over het nakende afscheid kunnen praten.

'Jullie mogen fier zijn op jullie werk, uitvoering en de waarde van jullie gouden boekje. Een echt juweeltje. Ik heb woorden te kort om jullie met evenveel te kunnen bedanken.'
(vrouw van geïnterviewde man van 40 j)

Bij het afgeven van het boekje zeiden ze: *"Het is misschien vreemd om te zeggen, maar de week na het gesprek is de mooiste week sinds de ziekte geweest. Eindelijk hebben we met elkaar echt en diep over afscheid nemen kunnen praten. Vroeger vermeden we dat liever."*

ALS IK ZWAK BEN, DAN BEN IK STERK

Aan de telefoon, bij het eerste contact, zeggen mensen soms: "Ik ben geen grote babbelaar, ik weet niet waaraan ik mij moet verwachten." Dan stel ik hen gerust en door het vertrouwend dat er snel is tijdens het gesprek, komen mensen er echt toe om te zeggen wat ze dan nog willen zeggen.

ALS IK ZWAK BEN, DAN BEN IK STERK

Bij een jonge moeder van 38, waar het gesprek vol verdriet en pijn was, bleek hoe het uitgewerkte verhaal en het afgewerkte boekje hen, ondanks de pijn en de ziekte, veel dichter bij elkaar had gebracht. Via het interview met een derde kon de moeder intieme woorden tot haar man richten, wat ze van aangezicht tot aangezicht veel moeilijker kon. De liefde was nog groter en dieper geworden.

Wij zijn geen rouwtherapeut, hulpverlener of pastoraal werker. Toch merken we een grote spirituele nood en uiteindelijk heeft wat we doen veel met rouwtherapie te maken. Wij hebben 'zomaar' tijd, mensen mogen gewoon op verhaal komen. Een eerste keer bij het interview en dan nog een keer als Isabelle en ik het boekje gaan brengen. Meestal aan de persoon zelf, maar als die al overleden is, aan de nabestaanden. Dat zijn sterke momenten.

Wat doet dit met mij?

Ik vind het een voorrecht om, op dat moment, in de intimiteit van iemands leven te mogen komen. Je komt bij iemand die je niet kent en na anderhalf uur ben je ineens heel dicht in iemands leven gekomen.

Elk gesprek is anders, uit elk gesprek leer ik iets. Vooral hoe belangrijk het inderdaad is om het nakende afscheid te bespreken.

Je voelt hoe de kern van het leven dan bovendrijft: **heb en ben ik graag gezien?** Sommige mensen hebben spijt om dingen die ze niet hebben kunnen doen (niet kunnen studeren, te hard gewerkt in het huishouden, niet buitenshuis gewerkt). Anderen zijn ondanks alles blij en dankbaar om wat geweest is.

Mensen hebben op moment van het gesprek al serieus nagedacht over het einde van hun leven.

Enkele reacties van betrokkenen:

(vrouw van 62)

"Ja, ik ben gelukkig en ik geniet elke dag van de kleine dingen van het leven."

Dochter: "... Het prachtige boekje dat jullie samen met haar hebben gemaakt is voor ons een grote troost. Zo'n mooi aandenken, we horen het haar zo vertellen als we dit lezen. Dit boekje heeft nu een mooie plaats in huis bij de urne, kaarsje en de vele familiefoto's. Dit zou ze zo gewild hebben. In naam van ons hele gezin - ons vader, mijn zus, broer en ikzelf - willen we jullie van harte danken voor dit mooie boekje. Dit betekent veel voor ons."

(vrouw van 59)

"Altijd thuis blijven was niets voor mij, ik voelde mij bekeken en nergens meer aanvaard zonder job."

Ons gezin is als een vaas die in scherven samenhangt.

Voor anderen heb ik altijd veel gedaan, maar ik had best wel meer aan mezelf mogen denken."

(meisje van 18)

"Ik wil nu vooral heel erg genieten van het leven en leuke dingen doen."

"Stel dat ik in een volgend leven voor eeuwig 18 blijf, terwijl een ander daar voor eeuwig 90 blijft, dan is 18 jaar misschien wel de beste keuze."

(vrouw van 60)

"Het zijn de kleine dingen die zo veel deugd doen."

"Innerlijke rust voel ik nu vanbinnen."

Tot slot: de voorbije week namen we afscheid van twee jonge mensen uit onze omgeving. Een man van 44, vader van 5 kinderen en een vrouw van 47, moeder van 3 kinderen. Beiden hadden ze met hun partner en kinderen heel intens en bewust over het afscheid kunnen spreken (niet via Amfora). Dit is, ondanks het bijzonder pijnlijke van de situatie, bijzonder sterkend en troostend voor hen die achterblijven.

En dat probeert Amfora te bewerkstelligen voor mensen die voelen dat ze dat uit zichzelf niet goed kunnen, of gewoon voor hen die graag zo'n boekje met hun verhaal willen nalaten.

Hilde Ingels

De Lier, 12 november 2017

Amfora

www.amfora.vlaanderen

www.facebook.com/amforavzw